

com/w/Fiorina: Retrospective_Voting_in_American_Elections#THE_MODEL.2C_IN_BRIEF

3. Pochepcov G. Ce solodke slovo – elektorat: [Rol' polit. reklamy partij pid chas provedennja vybor. kampanij] // Den'. – 2000. – 21 grud. – S.4.

4. Cwalina W., Falkowski A. Marketing polityczny. Perspektywa psychologiczna / W. Cwalina, A. Falkowski A. // Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne. – Gdańsk, 2005. – 670 s.

5. Alberski R. Wybrane czynniki wpływające na decyzje wyborców w elekcji parlamentarnej w 2011 roku, Katowice 2012. – źródło: http://www.badania-elektoratu.us.edu.pl/images/raport_2012.pdf

6. Cześniak M. Partycypacja wyborcza Polaków, 2009. – źródło: <http://www.isp.org.pl/files/20145849250174351001263374709.pdf>

7. Panicz U. Frekwencja wyborcza a stan polskiej demokracji, Poznań 2011. – źródło: <https://repozytorium.amu.edu.pl/jspui/bitstream/10593/3837/1/panicz.pdf>

8. Zashkil'njak L. O. Istorijska Pol'shhi: Vid najdavnishykh chasiv do nashykh dnev / L. O. Zashkil'njak, M. G. Krykun. – L'viv: L'viv's'kyj nacional'nyj universytet imeni Ivana Franka, 2002. – 752 s.

9. Polishhuk I. Elektorat'nyj proces v Ukraini i Pol'shhi v postkomunistychnyj period: polityko-kul'turnyj aspekt / I. Polishhuk // Studia politologica Ucraino-Polona. – 2012. – Vyp.2. – S.178–190. – Rezhym dostupu: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Spup_2012_2_30.pdf

10. Panicz U. Kreowanie dyskursu publicznego w Polsce – rola mediów krytycznych wobec Prawa i Sprawiedliwości, «Refleksje» 2011. – nr 3. – S.141–156.

11. Rządzący i rządzone? Postawy kobiet wobec polityki, raport CBOS. – Warszawa 2013. – źródło: http://www.cbos.pl/SPISKOM.POL/2013/K_058_13.PDF

12. Kuciński D. Status społeczno-ekonomiczny jako faktor postaw politycznych, 2009. – źródło: <http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,6714/k,2>

13. Raciborski J. Polskie wybory.Zachowania wyborcze społeczeństwa polskiego w latach 1989–1995, «Scholar». – Warszawa, 1997. – 293 s.

14. Kobiety, młodzi, religijni. Kto zagłosuje na kogo w wyborach prezydenckich [Analiza]. – źródło: <http://polska.newsweek.pl/wybory-prezydenckie-2015-kim-sa-wyborcy-dudy-komorowskiego-kukiza,artykuly,362725,1.html>

Lavruk I., graduate student, Carpathian National University named after V. Stefaniuk (Ukraine, Ivano-Frankivsk), gileya.org.ua@gmail.com

Sociodemographic determinants of formation of electoral preferences of the Republic of Poland

The article said about the peculiarities of formation of electoral preferences in the Polish society. Determined socio-political and sociodemographic determinants that affect the political activity and the formation of electoral sympathies of Polish citizens. The interrelation between the change in the geopolitical vectors of the country and election orientations of the population. The factors that are closely connected with the Polish society. In particular, such as the historical past and the religious factor. Both are endowed with peculiar features for the study of mentality and play a significant role in the electoral behavior of Poles. It analyzed data from sociological polls and according to them, traced the evolution of the electoral preferences of the voters.

Keywords: political choice, electoral preferences, voters uncertain, election campaign, the political culture, distrust.

Лаврук І., аспірантка, Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника (Україна, Івано-Франківськ), gileya.org.ua@gmail.com

Социодемографические индикаторы формирования избирательных предпочтений граждан Республики Польша

Говорится об особенностях формирования избирательных предпочтений в польском обществе. Определены общественно-политические и социодемографические детерминанты, которые влияют на политическую активность и формирование избирательных симпатий польских граждан. Исследована взаимосвязь между изменением геополитических векторов страны и избирательными ориентациями населения. Определены факторы, которые тесно связаны именно с польским социумом. В частности такие, как историческое прошлое и религиозный фактор. Оба наделены присущими особенностями для исследуемой ментальности и играют не последнюю роль в электоральном поведении поляков. Проанализировано данные социологических опросов и в соответствии с ними прослежено эволюцию электоральных предпочтений избирателей.

Ключевые слова: политический выбор, избирательные предпочтения, неопределенные избиратели, избирательная кампания, политическая культура, недоверие.

* * *

УДК 101.1

Mammadov A. S.,
Doctoral student of the National Academy
of Sciences of Azerbaijan (Azerbaijan, Baku),
zamrahov@gmail.com

ETHNIC CONFLICTS IN THE SOUTH-EAST ASIA

This article deals with ethnic conflicts in the South East Asia. One of the ethnic conflict regions of the world is Southeast Asia. Southeast Asia is the most summoned region as its ethnic, cultural and religion. Surely, we can say that minorities have three groups in this region: ethnic and linguistic minorities, religious minorities and local peoples. Ethnic, linguistic and religious minorities differ from local nations and it is clear that they are inhabitants afterwards. Among such countries in the Southeast Asia are Philippine, Indonesia, Malaysia. Apart from, like other countries of the world, it is not so easy to distinguish dominant ethnic groups from others in the South-East Asia, too. Island states such as Indonesia and Philippine save their national culture and language which considering the main attribute of national identity.

A large number of ethnic minorities are in Indonesia, Malaysia and Myanmar in the South-East Asia. In such cases, ethnic and cultural distinctions usually is considered danger to national and social unity and the power of post-modern thinks to change these different relations into national unity.

Keywords: South-East Asia, ethnic conflict, state sovereignty, minority, nation, transformation.

(стаття друкується мовою оригіналу)

One of the ethnic conflict regions of the world is Southeast Asia. Southeast Asia is the most region summoned as its ethnic, cultural and religion. Surely, we can say that minorities have three groups in this region: ethnic and linguistic minorities, religious minorities and local peoples. Ethnic, linguistic and religious minorities differ from local nations and it is clear that they are inhabitants afterwards. Among such countries in the Southeast Asia are Phillipine, Indonesia, Malasia. For example, Minadanao Muslims are considered ethnic minorities in Phillipinne [8, p. 413–436]. Apart from, Vietnam which situated in this region has its many ethnic colouredness. For example, government in Vietnam doesn't accept notion of «local nation». Instead, unlike Kinhs forming majorities of Vietnam, all minorities are beared as ethnic group relation. Ethnic groups being in most places of Vietnam is more aboriginal than that Kinhs. For example, contrariwise Kinhs which they inhabited in the 19th century, Khmers inhabited in the south of Vietnam, on the delta of Mekong river for thousand years [8, p. 415]. As can be seen this is sign of common problems. Most of the ethnic minorities in the Southeast Asia were assimilated as thier cultural, and as well religious. For example, Hmongs were assimilated in South China, in Vietnam, Laos, and Cambodia. These were considered as ethnic minorities by the power and differ from the dominant group.

Apart from, like other countries of the world, it is not so easy to distinguish dominant ethnic groups from others in the South-East Asia, too. Island states such as Indonesia and Philippine save their national culture and language which considering the main attribute of national identity. For example, religion, language and culture of Java which is the main island in Indonesia is different from Sumatra and Bali islands. This difference in Phillipine don't attract the attention. Local people and ethnic minorities are the highest political subject which reflects social basis of national state here. Muslims are dominant in Indonesian and Malasia, catholics are dominnant in Phillipine, confutsis in Singapore, Buddhism in Thailand, Cambodia, Laos and Burma. So, in every country have a lot of ethnics, epecially there are many muslims in Thailand and Cambodia, christians in Indonesian, Myanmar and Vietnam. In most cases, religious minorities speak in dominant language. Tensions and discrimantions on

religious were observed only in the form of linguistic division. For example, government in Vietnam prohibited freedom of speech and expression, declared schools belong to different sects and Buddhists are majority of political activities after combined in one state in 1975. Religious tensions reached to the last degree after the economic crises in Indonesia at the end of 1975, specially conflict between Muslims and Christians in Space island of Eastern Indonesia which caused to hundreds of killings, ten thousands of refugees, have been continuing till today [8, p. 416].

Researches show that with the ending of the «cold war», especially at the end of 80s of 20th century ethnic conflicts developed in rising line. If these conflicts were 24 percent in 1994, were rising 25 percent in 2000, were rising 42 percent in 2007 [4, p. 13–43]. Some analytics consider that ethnic conflicts reached to 50 percent after WWII in the South–East Asia [12, p. 651–673].

While we are looking through ethnic map of the South–East Asia, known that in Indonesian which consist of 13 thousand islands, almost, more than 300 ethnic groups speak in 240 languages and these are more than 200 million ethnic minorities. Such situation is distinctive to China, Bangladesh, Thailand and Myanmar which has its historical and cultural relations to Laos. Ethnic minorities such as Shan, Kachin, China and Karens are the majority in the mountains and their numbers are more than 1 million.

In general, with the ending of the WWII, establishing of their independence of regional countries, tensions between «ethnic minorities» and «local people» have been seriously problem for some countries of the South–East Asia. Ethnic tensions draw attention to a considerable extent in Burma, Malasia, Philippine, Cambodia and Indonesia. Besides, economical and social changes caused to the political tensions and conflict between local nations and ethnic minorities. In some cases, in the fate of local peoples and ethnic minorities are controlled by economic, political and social differences. Even ethnic minorities stand at the top for their economic index in the countries such as Singapore and Malasia. Ethnic groups were assimilated in Philippine, Vietnam and Thailand more than Indonesia, Malasia and Singapore, here China is hegemony in a private sector. As a result, they benefited from economic development in the last 10 years. In spite of economical development, Chinese suffer from political and cultural issues. Economical successes make displeasure in a large groups, observed with tensions and such economical progress is restrained by the government in some cases. As a result, differences between local peoples and Chinese like Pribuni in Indonesia, or Bumiputra in Malasia causes their collision. Such speedy economic progress from 1997 cause attitude to Chinese and almost many Chinese were killed, and their business were plundered [2, p. 33]. Ethnic conflicts happened here are defined with armed tension, ethnic separatism and uprisings. For example, armed Islamic movements happened in the Southern Philippine, Southern Thailand and Indonesia, resistance movements in the Eastern Timour, and uprisings in Myanmar are obvious evidence. Only Eastern Timour gained its independence by referendum in 1999, uprising in Indonesia ended with ceasefire between Indonesia and National Liberty Frontier of Sumatra [22, p. 1–15]. By the way it is needed to note that 2 communities were recognized like people who has own self–determination by UNO. These are peoples of Palestine and Eastern Timour region. Giving such rights to these regions is explained with

that these territories were occupied strange forces illegally. For example, giving of such rights to Palestines only happened after receiving of Israel's policy like colonial policy in this region. In spite of Eastern Timour's independence, Palestine people doesn't attained from this right yet. From this point is reflected his self–determination of Palestine people in the resolution called «The right of self–determination of people» adopted by General Assembly of UN in December in 2009 [17]. Thus, researchers show that ethnic minorities undergone both the victims of state policy, or pressures of dominant groups. These discriminations was completed national unity by the government of post–modern or the «project of national state» described by researcher Hetnen. It is known that nine states of South–East Asia's ten countries gained its own independence after the second world war. Besides, cold war intensified ideological tensions which caused to the political and economical cataclysms during Vietnam war.

A large number of ethnic minorities are in Indonesia, Malasia and Myanmar in the South–East Asia. In such cases, ethnic and cultural distinctions usually is considered danger to national and social unity and the power of post–modern thinks to change these different relations into national unity. Showing this case is observed sharply in Cambodia and Indonesia who accepted political rules like to remove strange elements in national culture. Both religious and cultural discriminations were enforced non–Khmers, especially against Muslims who opposed to administration, Vietnamese and Chinese, prohibitions were raised by the government during Khmer regime in Cambodia (1975–1979). Just the name of the country was changed, declared Campuchi by Khmer Rugi during this regime and adopted the following slogan:

Only has one Campuchiya movement: there is one nation and one state. There are not any other nations in Campuchiya [13, p. 12].

Vietnamese were killed or deported from the country as a result of this policy. These groups were considered like Cambodians by Vietnamese government and didn't allow them to enter the country, remained on the ship settlements of Mekong river. Entering of these ethnics to Campuchiya were prohibited. Chinese whose being townsmen or capitalist were in the target in this process and they were killed in Phnom–Pen and other regions or were deported to outlying places and a large number of them were killed from hunger or disease. They also suffered from discrimination like Chams. There are a few information about Chams ethnics killed during this regime, Red Khmers [18, p. 272]. It is also noted that while Campuchiya People Republic was declared, Khmer Roug left the country. Again in 1993 the country was declared monarchy regime like Cambodian King. A year later, thousands of general officers of Khmer regime were freed by amnesty [5].

Yet in these years not only regional war, but also ethnic conflicts shook the country. Pol–pot regime was overthrown after occupation of Phnom–Pen in January, 1979. The country's name was recalled Cambodia again after Vietnamese's leaving, and Buddhism was declared state religion again [5].

Primary agreement was gained in Paris 1991 for regulating of political situation in the country which was born for a long time. Transition government recognized by UNO represents the power together other fractions. Cambodia People Party gained the majority in the Parliament after referendum held in 1993 [5]. As can be seen from the information ideological confrontations of cold war turned South–East Asia countries over battle places. Government organizations which were the

prisoner regional powers' hand followed ethnic-separatist policy for a long time.

The last researches carried in the modern age show that Pol-Pot regime gave an order to kill 2 million innocent people in this ideological war in Cambodia [19]. But the information of «The Cambodian genocide program» give us to tell these numbers to be 1.700.000 or 21 percent of country people [23]. Other sources tell that these numbers are more than 2 million [20]. Actually, these showing numbers are obvious appearance form of the genocide policy on the national-ethnic basis. Even some foreign experts compare this genocide policy with Jewish genocide which Hitler regime carried during the second world war [11].

The researches show that Muslim minorities called Chams in Cambodia restored their religious customs, religious ceremony after Pol-Pot regime, even the power received Islam as a main state religion like Buddhism. Additionally, after Paris agreement in 1991 it was allowed to Cambodian to voyage easily, as well the main ethnic majority Chams were allowed to Hajj pilgrimage. 96 Muslims in Cambodia were realised this pilgrimage by supporting of Muslim states in 1992. Muslims living here are taught the Arabian lessons by the supporting of the States of Islamic League, and also supported Muslims for their education in Indonesia, Malaysia, as well Saudi Arabia [13]. As can be seen discrimination policy carried out in the South-East Asia were observed with the confrontations. This is to be oppressed the issues of national identity of ethnic groups by the dominant groups. For example, the large groups in Thailand are Buddhists, their religion, cultures, as well their government are very different from ethnic Malays, South Thailand. As a result of assimilation policy of Thailand, Thai rules were applied and these rules were used in education and in administrative system. Muslims were not allowed to come to power till 1997. Moro Muslims were powerless in South Philippine which Catholic with the impacts of American and Spain cultures were dominant there [16, p. 3–8]. So, the major reasons of ethnic conflicts in the South-East Asia are multinational societies.

The carried researches show that Thailand is a state has multinational society. Thai laws always are dominant here. Even there are no minority issues in official-political ideology in Thailand today. Although Thai ethnic groups are majority, there are many social, religious, and cultural groups in Thailand. Lao ethnic groups live in the North Thailand, Malay ethnic groups live in the South Thailand [6, p. 180]. In the city center of Thailand also live Chinese, Indians, Vietnam ethnics. It is not observed separatism in Thailand till 20th century. But confrontations happened in three territory of Thailand – in Pattani, Yala and after 2004. Almost, every day happens confrontation, the main targets are schools. Thousands of schools are such target. More than 60 armed forces represented separatist movement since 1960. Many uprising leaders were released during 1980 years and region has been more stable till 2004 [14, p. 107]. According to some specialists ethnic groups in the South Thailand are the victims of policy [9, p. 111]. Even some specialists tell some scientific thoughts about the reasons of ethnic conflicts in Thailand. For example, David Brown writes that the origin of this problem is in internal inhabit. We called it «the theory of internally inhabit». Two arguments draw our attention. Firstly, unequal economical development among the regional societies within state, the second are ethnic national movements between different groups inhabited in the peripheral regions [2, p. 180–184]. The author writes that,

such inequality reflect it own in internal inhabit don't give answer to dreams. For example, Khong-Muang inhabited in the lowlands were engaged in to cultivate rice, but inhabitants in the mountains were engaged in to cultivate opium. These factors are observed with the strict economical distincts, too. As can be seen from the data the major factors of ethnic conflicts happened in Thailand was born as a result of unequal development connected with internally inhabit at the end of 19th and beginning of 20th century, caused to serious barrier to common living of multinational and different peoples as a result of colonial policy of European and USA colonizers.

References

- Albritton, Robert, Bureekul, Thawilwadee. Thailand country report. Working paper series: no. 4. Asian barometer: civil society and the consolidation of democracy in Thailand. Global barometer: working paper, series, 2002.
- Brown D. The state and ethnic politics in Southeast Asia. – New-york, 1997.
- Case studies of ethnic minority conflicts in southern Philippines and Southern Thailand // 6th Asia-Europe roundtable minority conflicts – towards an asem framework for conflict management 10 – 12 June 2009.
- Culture, identity and conflict in Asia and Southeast Asia // Asian 110 (January 2009).
- Cambodia profile // <http://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-13006828>, January 17, 2012.
- Daniel Semcesen, Pierre Nikolov. A comparative case analysis of civil society & ethnic conflict in Thailand & Malaysia // Peace & conflict studies 2008–01–28.
- Ethnic conflicts and the Muslim question in Philippine politics // <http://smallwarsjournal.com/jrnl/art/ethnic-conflicts-and-the-muslim-question-in-philippine-politics>, September 25, 2103.
- Gerard Clarke // from ethnocide to ethno development? Ethnic minorities and indigenous peoples in Southeast Asia author // Third world quarterly, vol. 22, no. 3 (jun., 2001).
- Horstmann, Alexander. From shared cosmos to mobilization of hatred: ethnic relations in southern Thailand between complementary, alienation and hostility. 2004.
- http://en.wikipedia.org/wiki/khmer_rouge
- In Cambodia, a clash over history of the Khmer rouge / <http://www.washingtonpost.com/wpdyn/content/article/2007/05/07>.
- Marsella, Anthony. Culture and conflict: understanding, negotiating, and reconciling conflicting construction of reality, International Journal of inter cultural relations, 2005.
- Minorities in Cambodia // Minority rights group international report 95/2. – London: minority rights group, 1995.
- Melvin, Neil. Conflict in Southern Thailand – Islamism, violence and the state in the Patani insurgency. sipri policy paper. No.20. Stockholm international peace research institute. – Bromma: cm-gruppen, 2007.
- Mccargo, Duncan, 2007. Countries at the crossroads: country report – Thailand. Freedom house report. Retrieved 2008–01–16 from: <http://www.freedomhouse.org/uploads/ccr/country-7286-8.pdf>
- Muhammad Nasir Badu. Ethnic conflict in Southeast Asian: a comparative study of Aceh (Indonesia) and Moro (Philippines) ICIRD, 2012.
- Right of Peoples to Self-Determination, General Assembly, a/64/438.
- Ratner, Steven R.; Abrams, Jason S. (April 5, 2001). Accountability for human rights atrocities in international law: beyond the Nuremberg legacy.
- Sharp, Bruce (April 1, 2005). «Counting hell: the death toll of the Khmer rouge regime in Cambodia». Retrieved July 5, 2006.
- Statistics of Cambodian genocide estimates, calculations, and sources by r.j. Rummel // <http://www.hawaii.edu/powerkills/sod.chap4.htm>
- Srisomphob Jitpiromsiri. Thailand's southern violence from January 2004 to March 2009 // <http://www.deepsouthwatch.org/node/287> on 03 may 2009.
- Tan, Andrew. 2000. Armed rebellion in the ASEAN states: persistence and implications. Canberra, Australia: Strategic and defense studies center research school of pacific and Asian studies, The Australian National University.
- The Cambodian genocide program, 1994–2013 // <http://www.yale.edu/cgp/>
- The human cost of conflict in the Philippines // www.amnesty.org/en/library/info/15 may 2009.

Мамедов А. С., докторант НАНА
(Азербайджан, Баку), amrahov@gmail.com

Етнічні конфлікти в Південно-Східній Азії

Один з етнічних конфліктних регіонів світу є Південно-Східна Азія. Меншини мають три групи в цьому регіоні: етнічні та мовні меншини, релігійні меншини і місцеві народи. Етнічні, лінгвістичні та релігійні меншини відрізняються від місцевих народів. Серед таких країн у Південно-Східній Азії Філіппін, Індонезія, Малайзія. Велика кількість етнічних меншин в Індонезії, Малайзії і М'яньмі в Південно-Східній Азії. У таких випадках, етнічних і культурних відмінностей, як правило, вважається небезпечним для національного і соціального єдності.

Ключові слова: Південно-Східна Азія, етнічний конфлікт, державний суверенітет, меншість, нація, перетворення.

Мамедов А. С., докторант НАНА
(Азербайджан, Баку), zamrahov@gmail.com

Етнічні конфлікти в Юго-Восточной Азії

Один из этнических конфликтных регионов мира является Юго-Восточная Азия. Меншинства имеют три группы в этом регионе: этнические и языковые меньшинства, религиозные меньшинства и местные народы. Этнические, лингвистические и религиозные меньшинства отличаются от местных народов. Большое количество этнических меньшинств в Индонезии, Малайзии и Мьянме в Юго-Восточной Азии. В таких случаях, этнических и культурных различий, как правило, считается опасным для национального и социального единства.

Ключевые слова: Юго-Восточная Азия, этнический конфликт, государственный суверенитет, меньшинство, нация, преобразование.

* * *

УДК 327.8

Полещук Т. Ю.,
аспірантка кафедри міжнародних організацій та дипломатичної служби, Інститут міжнародних відносин Київського національного університету ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ), bur90@inbox.ru

Чинники активізації зовнішньої політики Індії на Близькому Сході

В умовах підвищення значення ролі близькосхідного регіону у міжнародних відносинах останніми роками спостерігається значна активізація присутності позарегіональних акторів у регіоні, в тому числі Індії. Яка прагне закріпити свій статус регіонального лідера для всієї Азії. У цьому зв'язку метою статті є визначення причин та факторів пожевлення зовнішньої політики Індії у регіоні Близького Сходу. Автором досліджено передумови формування регіонального зовнішньополітичного курсу Індії, у першу чергу стосовно арабських країн Перської затоки, окреслено основні проблеми відносин із державами регіону в період «холодної війни». Визначено основні причини активізації відносин Індії з близькосхідними країнами: енергетичні, геостратегічні, безпекові. Виявлено, що саме енергетичний фактор пожевлення близькосхідного вектору зовнішньої політики Індії є головним. Втім, останніми роками побічними функціями зовнішньої політики Індії в регіоні є покращення геостратегічного положення Індії, заповнення утвореного вакууму сили, недопущення одностороннього посилення КНР в регіоні та зростання транснаціональних безпекових загроз.

Ключові слова: зовнішня політика Індії, Близький Схід, Перська затока, імпорт нафти, двосторонні відносини.

Політика Індії на Близькому Сході пройшла тривалий шлях розвитку. Зовнішньополітичний курс Нью-Делі в регіоні наштовхувався на необхідність пошуку рівноваги між абсолютно різними за своїми культурними та політичними традиціями державами, що тривалий час стримувало розвиток двосторонніх відносин із рядом країн. І лише в останній час політика Індії на цьому напрямі вийшла на якісно новий рівень, зробивши її важливим і впливовим гравцем в близькосхідному регіоні.

Вивченню відносин Індії із державами регіону присвячено значну увагу в закордонній науковій думці, перш за все – з боку індійських науковців та наукових центрів. У цьому списку варто відзначити таких науковців як М. Сангіта [1], С. Прадхан [2], П. Кумар [3] тощо. Так, Махатра Сангіта в своїй роботі «India's Relationship with Arab Countries» детально розглядає історичний

розвиток відносин Індії із державами регіону [1]. В роботі П. Кумара «India's Energy Requirements, Natural Gas and the Persian Gulf» [3] проаналізовано економічні та енергетичні складові у відносинах Індії з державами Перської затоки. Цікаве геостратегічне бачення цілей Індії в регіоні можна зустріти в роботі «Long Term Challenges of Indian Foreign Policy: The Gulf and West Asia» Раніта Гупти [4], в якій автор пише про боротьбу між КНР та Індією за посилення свого впливу на Близькому Сході. Загалом, можемо констатувати досить значний рівень вивченості даної проблеми в індійській науковій думці, меншою мірою – в арабській, іранській та ізраїльській науковій літературі. Вітчизняних досліджень з обраної нами тематики практично немає, що робить необхідним вивчення цього феномену сучасних міжнародних відносин, особливо в умовах активізації української зовнішньої політики в регіоні Перської затоки та враховуючи можливість перейняття індійського досвіду у налагодженні двосторонніх відносин з сусідніми країнами, де проживає значна кількість громадян-мігрантів.

Зовнішня політика Індії в регіоні Перської затоки та особливості двосторонніх відносин Індії з окремими країнами регіону досить добре досліджені індійськими науковцями. Більшість робіт присвячені енергетичному та економічному факторам відносин держав, які також розглядаються в статті. Однак поза увагою залишається геостратегічний та безпековий чинники, які розглянуті автором в якості важливого стимулу посилення присутності Індії в регіоні.

Автор статті намагається дослідити основні фактори зростання ролі країн Перської затоки в зовнішньополітичній діяльності Індії в їх взаємозалежності та виділити ключові детермінанти, які наразі впливають на політику Індії в регіоні.

Основними факторами активізації політики Індії на Близькому Сході стали інтереси Індії в енергетичній сфері, геостратегічні цілі та внутрішні причини, які спричинені, в першу чергу, значною трудовою міграцією індійського населення до країн регіону. Детальний розгляд цих факторів та передумов, що забезпечили посилення позицій Індії, є важливою умовою для повноцінного вивчення цього вектору зовнішньої політики Індії.

Протягом 1950-х і 60-х років, Індія намагалася налагодити міцні зв'язки з арабськими країнами, перш за все з Єгиптом. Мотиви такого курсу були пов'язані із головною зовнішньополітичною детермінантою Індії – прагненням розвинути та очолити Рух неприєднання. Перший прем'єр-міністр Індії Джавахарлал Неру і президент Єгипту Гамаль Абдель Насер мали вирішальне значення у створенні цього політичного об'єднання. Логічним продовженням зазначеного вектору індійської політики в регіоні була підтримка арабських держав в арабо-ізраїльському протистоянні. І під час Суецької кризи 1956 року, і під час шестиденної війни 1967 року Індія виступала з критикою дій Ізраїлю, що не могло не вплинути на розвиток двосторонніх відносин із цією країною. Під тиском Єгипту та арабських країн Індія погодилася не запрошувати Ізраїль на Бандунзьку конференцію і виключити Ізраїль з Руху неприєднання. А дипломатичні відносини між державами були повністю нормалізовані тільки після завершення холодної війни [1, с. 21–55].

Відносини Індії з країнами регіону різко погіршилися після того, як в 1970-х роках арабські країни і Іран